

"মৰমৰ সন্তানসকল – উচ্চতকৈও উচ্চ পদ পাবলৈ হ'লে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত মগন হৈ থাকা – এয়াই হ'ল আত্মিক ফাঁচিকাঠ, বুদ্ধি যাতে নিজৰ ঘৰত ওলমি থাকে"

প্ৰশ্ন: যাৰ বুদ্ধিত জ্ঞানৰ ধাৰণা নহয়, তেওঁৰ লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ: তেওঁ সৰু সৰু কথাত বিতুষ্ট হৈ থাকিব। যাৰ বুদ্ধিত যিমান জ্ঞান ধাৰণ হ'ব সিমান তেওঁ আনন্দিত হৈ থাকিব। যদি বুদ্ধিত এইটো জ্ঞান থাকে যে এতিয়া সৃষ্টি অৱনমিত হ'বই লাগিব, ইয়াত লোকচানই হ'ব, তেতিয়া কেতিয়াও বিতুষ্ট নহ'ব। সদায় আনন্দিত হৈ থাকিব।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বহি বুজায়। সন্তানসকলে বুজি পায় উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান বুলি কোৱা হয়। আত্মাৰ বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ ঘৰৰ ফালে থকা উচিত। কিন্তু এনেকুৱা এগৰাকীও মনুষ্য জগতত নাই, যাৰ বুদ্ধিত এইটো উদয় হয়। সন্তানসকলেও ব্ৰহ্মক ঘৰ বুলি নাভাবে, তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাম তেন্তে ঘৰ হ'ল জানো। ঘৰত আশ্ৰয় লোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধি তাত থাকিব লাগে। যেনেকৈ কাৰোবাক ফাঁচিকাঠত ওলোমোৱা হয় নহয় - তোমালোক এতিয়া আত্মিক ফাঁচিকাঠত ওলমি আছে। অন্তৰত আছে আমাক উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা আহি উচ্চতকৈও উচ্চ ঘৰলৈ লৈ যায়। এতিয়া আমি ঘৰলৈ যাব লাগে। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাই আমাক পুনৰ উচ্চতকৈও উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰায়। ৰাৱণ ৰাজ্যত সকলো নীচ। সেয়া উচ্চ এয়া নীচ। তেওঁলোকে উচ্চৰ কথাই নাজানে। উচ্চসকলেও নীচৰ কথা গম নাপায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা উচ্চতকৈও উচ্চ একমাত্ৰ ভগৱানকে কোৱা হয়। বুদ্ধি ওপৰলৈ গুচি যায়। তেওঁ হয়ই পৰমধাম নিবাসী। এয়া কোনেও নুবুজে, আমি আত্মাসকলো তাৰ নিবাসী। ইয়ালৈ কেৱল ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহোঁ। এইটো কাৰো খেয়ালত নাথাকে। নিজৰে পেছাগত কাম-কাজত লাগি থাকে। এতিয়া পিতাই বুজায় - উচ্চতকৈও উচ্চ তেতিয়া হ'ব যেতিয়া স্মৃতিৰ যাত্ৰাত মগন হৈ থাকিব। স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে উচ্চ পদ পাব লাগে। যি জ্ঞান (ন'লেজ) তোমালোকক শিকোৱা হয়, সেয়া পাহৰিব নালাগে। সৰু শিশুৱেও বৰ্ণনা কৰিব। বাকী যোগৰ কথা শিশুৱে নুবুজিব। বহুত সন্তান আছে যিসকলে স্মৃতিৰ যাত্ৰাক সম্পূৰ্ণ ৰীতিৰে নুবুজে। আমি কিমান উচ্চতকৈও উচ্চলৈ যাওঁ। মূলবতন, সূক্ষ্মবতন, স্থূলবতন... 5 তন্ত্ৰ ইয়াত আছে। সূক্ষ্মবতন, মূলবতনত এয়া নাথাকে। এই জ্ঞান পিতাইহে দিয়ে সেইবাবে তেওঁক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যই ভাবে - বহুত শাস্ত্ৰ আদি পঢ়াটোৱেই জ্ঞান। কিমান পইচা উপাৰ্জন কৰে। শাস্ত্ৰ পঢ়াসকলে কিমান মান পায়। কিন্তু এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা এই ক্ষেত্ৰত (শাস্ত্ৰৰ জ্ঞান আহৰণত) কোনো শ্ৰেষ্ঠতাতো নাই। উচ্চতকৈও উচ্চতো হয়ই একমাত্ৰ ভগৱান। তেওঁৰ দ্বাৰা আমি উচ্চতকৈও উচ্চ স্বৰ্গত ৰাজত্ব কৰোঁতা হওঁ। স্বৰ্গ কি, নৰক কি? ৪4ৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে? এয়া তোমালোকৰ বাহিৰে এই সৃষ্টিত কোনেও নাজানে, কৈ দিয়ে এই সকলোবোৰ কল্পনা। এনেকুৱা মত পোষণ কৰাসকলৰ ক্ষেত্ৰত বুজিব লাগে - এওঁলোক আমাৰ কুলৰ নহয়। নিৰাশ হ'ব নালাগে। বুজা যায় - এওঁৰ ভূমিকা (পাৰ্ট) নাই, গতিকে একোৱেই বুজিব নোৱাৰিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ শিৰ বহুত উচ্চ। যেতিয়া তোমালোক উচ্চ সৃষ্টিত থাকিব তেতিয়া নীচ সৃষ্টিক নাজানিব। নীচ সৃষ্টিত থকাসকলে আকৌ উচ্চ সৃষ্টিক নাজানে। সেইখনক কোৱাই হয় স্বৰ্গ। বিলাতৰ নিবাসীসকল যদিও স্বৰ্গলৈ নাযায় তথাপিও নামতো লয়, 'হেভেন', 'পেৰাডাইজ' আছিল। মুছলমানসকলেও 'বহিস্থ' বুলি কয়। কিন্তু এইটো তেওঁলোকে নাজানে যে তালৈ কেনেকৈ যাবলগীয়া হয়। এতিয়া তোমালোকে কিমান বোধশক্তি পোৱা, উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাই কিমান জ্ঞান দিয়ে। এইখন নাটক (ড্ৰামা) কিমান আচৰিতভাৱে (ব্ৰাণ্ডাৰফুল) ৰচি থোৱা আছে। যিয়ে নাটকৰ ৰহস্যক নাজানে তেওঁ কল্পনা বুলি কৈ দিয়ে।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা - এইখনতো হয়ই পতিত সৃষ্টি, সেইবাবে চিঞৰে - হে পতিত-পাৱন আহি আমাক পাৱন কৰি তোলা। পিতাই কয় - প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত ইতিহাস পুনৰাবৃত্তি (হিষ্টৰী ৰিপিট) হয়। পুৰণি সৃষ্টি নতুন হয় সেইবাবে মই আহিবলগীয়া হয়। কল্পই কল্পই আহি তোমালোক সন্তানসকলক উচ্চতকৈও উচ্চ কৰি তোলা। পাৱনক উচ্চ আৰু পতিতক নীচ বুলি কোৱা হয়। এইখন সৃষ্টি নতুন পাৱন আছিল, এতিয়াতো পতিত। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে যিয়ে বুজি পায়। যাৰ বুদ্ধিত এই কথাবোৰ থাকে তেওঁলোক সদায় আনন্দিত হৈ থাকে। বুদ্ধিত নাথাকিলে তেতিয়া কোনোবাই কিবা ক'লে, কিবা লোকচান হ'লে তেতিয়া বিতুষ্ট হৈ যায়। বাবাই কয় - এতিয়া এই নীচ সৃষ্টিৰ অন্ত হ'ব। এইখন হ'ল পুৰণি সৃষ্টি। মনুষ্য কিমান নীচ হৈ যায়। কিন্তু এয়া কোনোবাই বুজি পায় জানো যে আমি

নীচ হওঁ। ভক্তসকলে সদায় শিৰ নত কৰে, নীচৰ আগত শিৰ নত কৰিবলগীয়া হয় জানো। পবিত্ৰৰ আগত শিৰ নত কৰিবলগীয়া হয়। সত্যযুগত কেতিয়াও এনেকুৱা নহয়। ভক্তসকলেহে এনেকুৱা কৰে। পিতাইতো এনেকৈ নকয় – শিৰ নত কৰি চলা। নহয়, এয়াতো হৈছে পঢ়া। ঈশ্বৰ পিতাৰ বিশ্ব বিদ্যালয় (গড় ফাদাৰলি ইউনিভাৰ্চিটি)ত তোমালোকে পঢ়ি আছা। তেন্তে কিমান নিচা থাকিব লাগে। এনেকুৱা নহয়, কেৱল বিশ্ব বিদ্যালয়ত নিচা থাকে, ঘৰত নিচা নোহোৱা হৈ যায়। ঘৰতো নিচা থকা উচিত। ইয়াততো তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে শিৰবাবাই আমাক পঢ়ায়। এওঁতো (ব্ৰহ্মাই) কয় যে মই জানো জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ। এই বাবা (ব্ৰহ্মা)ও জ্ঞানৰ সাগৰ নহয়। সাগৰৰ পৰা নদী ওলাই নহয় জানো। সাগৰতো এখন, ব্ৰহ্মপুত্ৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ নদী। বহুত ডাঙৰ পানী জাহাজ (ষ্টীমাৰ) আহে। নদীতো বাহিৰতো বহুত আছে। পতিত-পাৱনী গংগা এনেকৈ কেৱল ইয়াতহে কয়। বাহিৰত কোনো নদীক এনেকৈ নকয়। যদি পতিত-পাৱনী নদী হয় তেনেহ'লেতো গুৰুৰ কোনো দৰকাৰ নাই। নদীত, পুখুৰীত কিমান দিগন্ত হৈ ফুৰে। ক'ৰবাততো পুখুৰী ইমান লেতেৰা যে কথা নুসুধিবাই। তাৰ মাটি উঠাই ঘাঁহি থাকে। এতিয়া বুদ্ধিত উদয় হৈছে – এই সকলোবোৰ অৱনমিত হোৱাৰ বাস্তৱ। সেই লোকসকল কিমান প্ৰেমেৰে যায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে এই জ্ঞানেৰে আমাৰ চক্ষু মুকলি হৈ গ'ল। তোমালোকৰ জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ মুকলি হ'ল। আত্মাই তৃতীয় নেত্ৰ লাভ কৰে সেইবাবে ত্ৰিকালদৰ্শী বুলি কয়। তিনিও কালৰ জ্ঞান আত্মাত আছে। আত্মাতো বিন্দু হয়, তাত নেত্ৰ কেনেকৈ থাকিব। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰে তোমালোক ত্ৰিকালদৰ্শী, ত্ৰিলোকীনাথ হোৱা। নাস্তিকৰ পৰা আস্তিক হৈ যোৱা। আগতে তোমালোকে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জনা নাছিল। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জনা বাবে তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ পাই আছা। এয়া জ্ঞান নহয় জানো। ভূগোল-বুৰঞ্জী (হিষ্টী-জিওগ্ৰাফী)ও হয়, হিচাপ-নিকাচ হয় নহয় জানো। বাৰু, তীক্ষ্ণ সন্তান হ'লে তেতিয়া হিচাপ কৰিব, আমি কিমান জন্ম লওঁ, এইটো হিচাপত আন ধৰ্মাৱলম্বীসকলৰ কিমান জন্ম হ'ব। কিন্তু পিতাই কয় – এই কথাবোৰত বেছি মগজ খটুওৱাৰ দৰকাৰ নাই। সময় নষ্ট (টাইম ৱেষ্ট) হৈ যাব। ইয়াততো সকলো পাহৰিব লাগে। এয়া শুনোৱাৰ দৰকাৰ নাই। তোমালোকেতো ৰচয়িতা পিতাৰ পৰিচয় দিয়া, যাক কোনেও নাজানে। শিৰবাবা ভাৰতলৈহে আহে। নিশ্চয় কিবা কৰি যায় সেইবাবেতো জয়ন্তী পালন কৰে নহয় জানো। গান্ধী অথবা কোনোবা সাধু আদি হৈ গৈছে, তেওঁলোকৰ মোহৰ (ডাক-টিকট) (ষ্টাম্প) উলিয়াই থাকে। পৰিয়াল পৰিকল্পনা (ফেমিলি প্লেনিং)ৰ মোহৰ উলিয়ায়। এতিয়া তোমালোকৰতো নিচা আছে – আমিহে পাণ্ডৱ চৰকাৰ (গভাৰ্ণমেণ্ট) হওঁ। সৰ্বশক্তিমান (অলমাইটী) বাবাৰ চৰকাৰ। তোমালোকৰ এয়া “কুলৰ প্ৰতীক চিহ্ন” (কোট অফ আৰ্মচ) হয়। আন কোনেও এই কুলৰ প্ৰতীক চিহ্নক নাজানেই। তোমালোকে বুজি পোৱা যে বিনাশৰ সময়ত প্ৰীতি বুদ্ধি আমাৰেই হয়। পিতাক আমি বহুত স্মৰণ কৰোঁ। পিতাক স্মৰণ কৰি কৰি প্ৰেমৰ চকুলো বৈ যায়। বাবা, আপুনি আমাক আধাকল্পৰ বাবে সকলো দুখৰ পৰা দূৰ কৰি দিয়ে। আন কোনো গুৰু বা মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি কাকোৱেই স্মৰণ কৰাৰ দৰকাৰ নাই। এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰা। ৰাতিপুৱাৰ সময় বহুত ভাল। বাবা আপুনিহে বৰ চমৎকাৰ কৰে। প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত আপুনি আমাক জগায়। সকলো মনুষ্য মাতেই কুন্তকৰ্ণৰ আসুৰিক নিদ্ৰাত শুই আছে অৰ্থাৎ অজ্ঞান অন্ধকাৰত আছে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা – ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগতো এয়া হয়, বাকী যিয়ে ইমান হঠযোগ আদি শিকায়, সেই সকলো হৈছে – ব্যায়াম (এক্সাৰচাইজ), শৰীৰক স্বাস্থ্যৱান কৰি ৰখাৰ বাবে। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত সকলো জ্ঞান আছে সেয়েহে আনন্দিত হৈ থাকা। ইয়ালৈ আহা, বুজি পোৱা বাবাই পুনৰুজ্জীৱিত (ৰিফ্ৰেচ) কৰায়। কোনোৱেতো ইয়াত পুনৰুজ্জীৱিত হৈ বাহিৰলৈ ওলালৈ সেই নিচা নাইকিয়া হৈ যায়। ক্ৰমানুসৰিতো হয় নহয় জানো। বাবাই বুজায় – এইখন হ'ল পতিত সৃষ্টি। আহানো কৰে – হে পতিত-পাৱন আহা কিন্তু নিজক পতিত বুলি বুজে জানো, সেইবাবে পাপ ধুবলৈ যায়। কিন্তু শৰীৰত জানো পাপ লাগে। পিতাতো আহি তোমালোকক পাৱন কৰি তোলে আৰু কয় – মামেকম্ (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এই জ্ঞান এতিয়া তোমালোকে পাইছা। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া নৰক। তোমালোক সন্তানসকলতো এতিয়া সংগমত আছা। কোনোবা বিকাৰত অধঃপতিত হ'লে তেতিয়া অকৃতকাৰ্য (ফেইল) হয় তেতিয়া যেন নৰকত গৈ পৰে। 5 মহলাৰ পৰা বাগৰি পৰে, তেতিয়া 100 গুণ শাস্তি খাবলগীয়া হয়। সেয়েহে পিতাই বুজায় যে ভাৰত কিমান উচ্চ আছিল, এতিয়া কিমান নীচ। এতিয়া তোমালোক কিমান বুদ্ধিমান হোৱা। মনুষ্যতো কিমান অৰোধ। বাবাই তোমালোকৰ ইয়াত কিমান নিচা বঢ়ায়, আকৌ বাহিৰলৈ ওলালে নিচা কম হৈ যায়, আনন্দ নাইকিয়া হৈ যায়। শিক্ষাৰ্থী (ষ্টুডেণ্ট) কিবা ডাঙৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'লে তেতিয়া কেতিয়াবা নিচা কম হয় জানো? পঢ়ি উত্তীৰ্ণ হয় তেতিয়া কি কি হৈ যায়। এতিয়া চোৱা জগতৰ কেনেকুৱা অৱস্থা। তোমালোকক উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা আহি পঢ়ায়। তেৱোঁ হৈছে নিৰাকাৰ। তোমালোক আত্মাসকলো নিৰাকাৰ। ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছা। এই নাটকৰ ৰহস্য পিতাহে আহি বুজায়। এই সৃষ্টি চক্ৰক নাটক বুলিও কোৱা হয়। সেই নাটকততো কাৰোবাৰ বেমাৰ হ'লে তেতিয়া ওলাই যায়। এয়া হ'ল বেহদৰ নাটক। যথার্থ ৰীতি তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে, তোমালোকে জানা আমি ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহোঁ। আমি বেহদৰ ভাৱৰীয়া

(একট)। ইয়াত শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰোঁ, বাবাৰ আগমন হৈছে এই সকলোবোৰ বুদ্ধিত থকা উচিত। বেহদৰ নাটক কিমান বুদ্ধিত থকা উচিত। বেহদ বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায় গতিকে তাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থও এনেকুৱা ভাল কৰা উচিত নহয় জানো। গৃহস্থ ব্যৱহাৰতো লাগিলে থকা কিন্তু পবিত্ৰ হোৱা। বিলাতত এনেকুৱা বহুত আছে যেতিয়া বুঢ়া হয় তেতিয়া আকৌ সাহচৰ্য (কম্পেনিয়নশ্বিপ)ৰ বাবে বিয়া কৰায়... তত্বাৱধান ল'বৰ বাবে আকৌ ইচ্ছাপত্ৰৰ দ্বাৰা সম্পত্তি হস্তান্তৰ (উইল) কৰে। কিছু তেওঁক (সংগীক), কিছু জনকল্যাণ কৰোঁতা অনুষ্ঠান (চেৰিটিক)। বিকাৰৰ কথা নাথাকে। প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাইও বিকাৰৰ কাৰণে সমৰ্পিত নহয়। কেৱল শৰীৰৰ প্ৰতি স্নেহ থাকে। তোমালোক হৈছে আত্মিক প্ৰেমিকা, এজন প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰা। সকলো প্ৰেমিকাৰ এজন প্ৰেমিক। সকলোৱে এজনকে স্মৰণ কৰে। তেওঁ কিমান শোভনীয় হয়। আত্মা সুন্দৰ নহয় জানো। তেওঁ হ'ল চিৰ সুন্দৰ। তোমালোকেতো শ্যাম বৰণীয়া (কুৰুপ) হৈ গৈছে, তেওঁ তোমালোকক শ্যাম বৰণীয়াৰ পৰা বগা (সুন্দৰ) কৰি তোলে। এইটো তোমালোকে জানা যে পিতাই আমাক সুন্দৰ কৰি তোলে। ইয়াত বহুত আছে ক'ব নোৱাৰি কি কি খেয়ালত বহি থাকে। স্কুলত এনেকুৱা হয় – বহি থাকোঁতে বুদ্ধি ক'ত চিনেমা (বায়স্কোপ)ৰ ফালে, মিত্ৰ আদিৰ ফালে গুচি যায়। সংসংগতো এনেকুৱা হয়। ইয়াতো এনেকুৱা, বুদ্ধিত নবহিলে তেতিয়া নিচাই নাবাঢ়ে, ধাৰণাই নহয় – যে আনকো কৰাব। বহুত কন্যা আহে, যিসকলৰ অন্তৰে বিচাৰে ক'ৰবাত সেৱা (ছাৰ্ভিচ)ত লাগি যাওঁ কিন্তু সৰু সৰু শিশু আছে। বাবাই কয় – সন্তানসকলৰ তত্বাৱধান ল'বলৈ কোনোবা পৰিচালিকা ৰাখি দিয়া। এওঁলোকেতো বহুতৰে কল্যাণ কৰিব। বুদ্ধিমান যদি হয় তেন্তে কিয়নো আত্মিক সেৱাত লাগি নোযোৱা। 5-6টি শিশুৰ তত্বাৱধান ল'বলৈ কোনোবা পৰিচালিকা ৰাখি দিয়া। এতিয়া এই মাতাসকলৰ পাল নহয় জানো। নিচা বহুত থকা উচিত। আগলৈ হ'ব, পুৰুষে দেখিব যে মোৰ স্ত্ৰীয়েতো সন্ত্যাসীসকলকো জিনিলে। এই মাতাসকলে লৌকিক, পাৰলৌকিকৰ নাম উজ্জ্বল কৰি দেখুৱাব। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) তোমালোকে বুদ্ধিৰে সকলো পাহৰিব লাগে। যিবোৰ কথাত সময় নষ্ট (টাইম ৱেষ্ট) হয়, সেয়া শুনা-শুনোৱাৰ দৰকাৰ নাই।

(2) পঢ়াৰ সময়ত বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ এজন পিতাৰ সৈতে যুক্ত হৈ থাকিব লাগে, বুদ্ধি ক'তো দিগভ্ৰান্ত হোৱা উচিত নহয়। নিৰাকাৰ পিতাই আমাক পঢ়াই আছে, এইটো নিচাত থাকিব লাগে।

বৰদান: বেহদৰ (অসীমৰ) স্থিতিত স্থিত হৈ থাকি সেৱাৰ আকৰ্ষণৰ পৰা উপৰাম আৰু স্নেহী বিশ্ব সেৱাধাৰী হোৱা বিশ্ব সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ বেহদৰ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোঁতা। এনেকুৱা সেৱাধাৰী সেৱা কৰিও উপৰাম আৰু সদায় পিতাৰ স্নেহী হৈ থাকে। সেৱাৰ আকৰ্ষণত নাহে কিয়নো সেৱাৰ আকৰ্ষণো সোণৰ শিকলি হয়। এই বন্ধনে বেহদৰ পৰা হৰদলৈ (সীমিত পৰিসৰত) লৈ আহে সেইবাবে দেহৰ স্মৃতিৰ পৰা, ঈশ্বৰীয় সম্বন্ধৰ পৰা, সেৱাৰ সাধনৰ আকৰ্ষণৰ পৰা উপৰাম আৰু পিতাৰ স্নেহী হোৱা তেতিয়া “বিশ্ব সেৱাধাৰী”ৰ বৰদান প্ৰাপ্ত হৈ যাব আৰু সদায় সফলতা পাই থাকিব।

স্লোগান: ব্যৰ্থ সংকল্পক এক ছেকেণ্ডত বিৰাম লগোৱাৰ (ষ্ট'প কৰাৰ) আখৰা (ৰিহাৰ্চেল) কৰা তেতিয়া শক্তিশালী হৈ যাব।

!! ওঁ শান্তি !!